

Τραπ. Πολλὰ ἄγρᾱ τρανᾶ (πολὺ ἄγρια κοιτάζει) Ἄμισ. Ἀτότε ὁ δράκων ἐτυφλῶθεν καὶ ἄγρᾱ ἄγρᾱ ἐτῶξεν (ἐφώναξεν. Ἐκ παραμυθ.) Κεραι.

ἀγριαγγοῦρεα ἡ, Ἄμοργ. Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἄ. ἀγριαγγοῦρεα Πελοπν. (Λακων.) ἀγριαγγοῦρεα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγγοῦρεα.

Τὸ ἀγριόχορτον φυτὸν ἐλατήριον ὁ ἀγριοσίκυς (ecballium elaterium) τῆς τάξεως τῶν κολοκυνθωδῶν (cucurbitaceae), ὁ τῶν ἀρχαίων ἄγριος σικυός. Ἰδ. ΘΧελδράιχ 35 καὶ ΠΓεννάδ. 299. Συνών. γαιῖδουραγγοῦρεα, πικραγγοῦρεα. [**]

ἀγριάγγοῦρο τό, ἄγν. τόπ. ἀγριάγγοῦρο Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγγοῦρι. Ὁ τύπ. ἀγριάγγοῦρο ἐν Ιατροσοφίῳ 18ου αἰῶνος.

Φυτόν τι ἀμπελοειδὲς ἔχον ρίζας παχείας.

ἀγριαγκαθῆα ἡ, ἀμάρτ. ἀγριαγκαθῆα Πελοπν. (Μάν.) ἀγριαγκαθῆα Πελοπν. (Μάν.) ἀγριαγκαθῆα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκαθῆα.

1) Εἶδος ἀκάνθης. 2) Εἶδος ἀγρίας ἀπίου: Ἐ, πεθερὰ ἀγριαγκαθῆα! (προσηγορία ὑβριστικῇ).

ἀγριάγκαθο τό, κοιν. ἀγρόκαθ-θο Καλαβρ. ἀγρόκαθο Καλαβρ. κ. ἄ. ἀγρόκατο Καλαβρ. ἀγρόχαντον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι.

1) Ζιζάνια τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀγκαθιῶν τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) α) Νωτόβασις ἡ Συριακὴ (notobasis Syriaca) ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνάλατος, γαιῖδουράγκαθο, γομαράγκαθο, κουφάγκαθο.

β) Κίρσιον ἡ ἄκορνα (cirsium acarna ἡ ricnomon acarna), ἡ τοῦ Θεοφρ. ἄκορνα καὶ ἡ τοῦ Διοσκορ. (3,12) ἄκανθα ἡ λευκὴ ἐνθ' ἄν. Ἰδ. ΘΧελδράιχ 51 καὶ ΠΓεννάδ. 509. Συνών. ἀσπράγκαθο, ἀσπρη ἀγκάθα (ἰδ. ἀγκάθα), κουκκουτσαγκάθο, σεῖτάγκαθο. 2) Εἶδος μεγάλης ἀκάνθης αὐτοφυοῦς, πιθανῶς ἄκανθος ὁ ἀκανθώδης (achantus spinosus), ἡ τοῦ Διοσκορ. ἄκανθα ἀγρία ἄγν. τόπ. [**]

ἀγριαγκινάρα ἡ, πολλαχ. ἀγριογκινάρα πολλαχ. ἀροκτιζινάρα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀγριογκινάρα.

1) Διάφορα εἶδη κινάρας τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) ἄγρια ἡ κηπευόμενα α) Κινάρα ἡ Σιβδόρπειος (cinara Sibthorpiana), κινάρα ἡ καρδονίσκη (cinara cardunculus) καὶ ἡ ταύτης ποικιλία κινάρα ἡ φοικώδης (cinara horrida) πολλαχ. Συνών. ἀγριοκουκκούτσα, κουκκούτσα. β) Τὰ λαχανευόμενα κεφάλια τῆς κινάρας καρδονίσκης Πελοπν. Πβ. ἀγκινάρα. Συνών. καυκαρούδα. 2) Ἡ ἄκανθα ὀνόπορδον τὸ ἔλαττον, ἡ τοῦ Διοσκορ. ἄκανθα ἡ Ἀραβικὴ ἐνιαχ. [**]

ἀγριαγκιναρῆα ἡ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,200.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκιναρῆα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἡ ἀγριαγκινάρα, ὁ ἰδ. [**]

ἀγριαγκυλονῆα ἡ, ἀγριαγκυλονῆα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκυλόνη.

Γενικὸν ὄνομα πολλῶν ἀκανθωδῶν φυτῶν.

ἀγριαγρίλιδο τό, ἀμάρτ. ἀγριαγρούλιδο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγριελίδι, παρ' ὁ καὶ ἀργουλίδι. Παρατηρητέα ἡ διπλὴ ἐκ τοῦ ἄγριος σύνθεσις.

Ἀγριελαία.

ἀγριάδα ἡ, (I) κοιν. ἀγριάδα Κρήτ. (Βιάνν.) Μακεδ. (Βελβ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Χίος (Καρδάμ.) ἀγριγιάδα Βιθυν. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Λέσβ. (Πάμφ. Συκαμ.) ἀγριάα Κάρπ. ἀγρεάδα Ἀθῆν. ἄγριάδα Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Τὸ μεταγν. ἀγριάς μετὰ ἐπιθετ. ἐννοίας. Πβ. ἀγριάς - ἄμπελος - μαλάχη - φηγός κτλ.

1) Ἀγριάς γῆ, τόπος ἄγριος, ἀκαλλιεργητός, μὴ τυχὼν ἐπιμελείας ἀνθρώπων, χρήσιμος πρὸς βοσκὴν ποιμνίων Κρήτ. Συνών. ἀγρίωμα. β) Καθόλου, βοσκὴ, νομὴ Κρήτ. 2) Μέρος ἀγροῦ ἀποχερσωθὲν ἡ ἀκαλλιεργητόν Κάρπ. 3) Ἀγριος καὶ ἐπικίνδυνος τόπος, δύσβατος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σίφν. Συνών. κακοτοπιὰ. 4) Ἀγριάς ἄμπελος, ἀγριόκλημα Ἰων. (Κρήν.) Λέσβ. (Συκαμ.) Ἡδη παρ' Εὐσταθ. Ἰλ. 411,36 «καρπὸν... ὃν αἱ ἀγριάδες γεννῶσιν» ἐνθα νοεῖται ἀγριάδες ἄμπελοι. 5) Διάφορα εἶδη φυτῶν τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) συναποτελοῦντα τὴν δημώδη ὁμάδα τῶν ἀγριάδων τῶν μὴ παρεχουσῶν ἐδώδιμον σπέρμα (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 76 καὶ Λαογρ. 9 (1926) 441 κέξ.) κοιν.: Οἱ ἀγριάδες εἶναι χόρτο ποῦ τόσο νὰ μένη πληθαίνει ἀμέσως Νάξ. Τό πνιξε τὸ καλαμπόκι ἡ ἀγριάδα (Ἡμερ. Μ. Ἑλλ. 1930, 274). Βοτάνιζε ἡ γραιὰ 'ς τὸ καλαμπόκι... ἔβγανε ἀγριάδα, βέλιουρα, βλίτα κι ἄλλα χορτάρια ἐνθ' ἄν. 266. Ἐδισα τοῦ γάιδαρου 'ς ἕνα μέρος νὰ τρώῃ ἀγριάδα Σκόπ. Παρὰ Σχολ. Λυκόφρ. Ἀλεξ. 1422 (ἐκδ. Scheer) «ἀγριάς τ' ὀρειθαλής» βοτάνη ἡ ἀγρωστὶς ἐν τῷ ὄρει θάλλουσα. Τοιαῦτα φυτὰ εἶναι α) Κυνόδους ὁ δάκτυλος (cynodon dactylon), ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀγρωστὶς τῶν ἀρχαίων Κύθν. Ἰδ. ΘΧελδράιχ 99 καὶ ΠΓεννάδ. 583. Συνών. ἀγρᾶστι, ἀγρωστι. β) Ἐρωτάγρωστὶς ἡ μεγαστάχης (eragrostis megastachya) Ἡπ. (Κεστόρ.) Πβ. ἀγριοαγριάδα. γ) Ἀγρωστὶς ἡ ἔρπουσα (agropyrum repens) Κεφαλλ. — ΘΧελδράιχ 102. δ) Δακτυλοπόα ἡ αἰμάσσουσα (digitaria sanguinalis) Ἡπ. (Κεστόρ.) Κρήτ. Κύθν. — ΘΧελδράιχ 98. ε) Πανικὸν τὸ ἔρπον (panicum repens) Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγριάδα καὶ πληθ. Ἀγριάδες Πελοπν. (Γύθ.)

ἀγριάδα ἡ, (II) Ἀνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. κ. ἄ.) Προπ. (Κύζ.) Σῦρ. (Ερμούπ.) Τήν. Χίος κ. ἄ. — (Ἑστία 17,173).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος.

1) Τὸ νὰ εἶναι τις ἄγριος, τρόπος τραχύς, θυμός, σκληρότης, σκαιότης Ἀνδρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.) Σάμ. κ. ἄ.: Μοῦ μίλησε μὲ μεγάλη ἀγριάδα Καλάβρυτ. Εἴχεν μίαν ἀγριάδα ὁ τσαιρός Ἀνδρ. Τί ἀγριάδα ἐν' αὐτῇ, πῶς ἄγρειπε τὸ μοῦτρο τ', ἀγρίεψαν τὰ μάτια τ', σὰ δρελλός! Σαρεκκλ. || Ποίημ.

Πρῶτοι ἀλήθεια 'ς τὴ φωτιά, σωστοὶ παλληκαῖδες, μὰ πάλι κι ἀνυπόταχοι γεμᾶτοι ἀγριάδες (Ἑστία ἐνθ' ἄν.) Ἡδη Γύπαρ. πρᾶξ. Α στ. 322 (ἐκδ. ΚΣάθα 197) «τὰ νέφαλα τῇ ἐδίδασιν ἡσυχίαν καὶ δροσεράδα | καὶ

ἐ τὸ φῶς τση ἐμέρωνε τοῦ δάσου ἡ ἀγριάδα». **2)** φόβος, ἡ φρίκη, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις ἀντι-
ρῶν φοβερὸν τι Σῦρ. Τῆν. — ΚΠαλαμ. Βωμ. 178 :
ἐ μού φέρνει ἀγριάδα (δὲν μού προξενεῖ φόβον) Σῦρ.
ἄγιερ' σ' δίν' ἀγριάδα, ἔνα μπᾶμα ἀνόλπιστο (τὸ δαι-
μόνιον σου ἐμβάλλει ἕνα φόβον...) Τῆν. || Ποίημ.

Φωτιά βραδινή, μέρεψε | τῆς νύχτας τὴν ἀγριάδα
Παλαμ. ἐνθ' ἀν. **3)** Μεταφ. ἡ τραχύτης τῆς ἐπιφα-
σίας, ἡ ἔλλειψις λειότητος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Προπ.
Κύζ.) Σῦρ. (Ερμούπ.) κ. ἀ. : Πλάνισέ το λιγάκι νὰ τοῦ
ποῖς τὴν ἀγριάδα Κύζ. Τὰ ποτήρια ἔχουν ἀγριάδα ἀπὸ
πῶ Κονίστρ. **β)** Ἡ τραχύτης τοῦ δέρματος, ἐπὶ
ὁρέσσοντος Χίος κ. ἀ. **4)** Ἡ τραχύτης ἐν τῇ γεύσει,
στρυφνότης, ἐπὶ οἴνου καὶ ἄλλων ὑγρῶν Μέγαρ. κ. ἀ. :
Τοῦτο τὸ κρασί ἔχει μιὰ ἀγριάδα ἢ φέρνει μιὰ ἀγριάδα 'ς τὸ
στόμας.

ἀγριαδεᾶ ἡ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριάδι.

Ἀλιεῖα ἀγριαδιῶν, εἶδους σηπιῶν: Πάμε 'ς τὴν ἀγριαδεᾶ.

ἀγριάδι τό, Ζάκ. Κάρπ. Πελοπν. (Ἀρεόπ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριάδα (Ι).

Ι) Ζῶν θαλάσσιον, εἶδος τι σηπίας, ἀλιευόμενον τὴν
νύκτα, πιθανῶς ὁ τῶν ἀρχαίων τεῦθος Ἀρεόπ. ΙΙ)
Τόπος ἄγριος, ἀκαλλιέργητος Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρεόπ.
Μάν.) **[**]**

ἀγριαδῖνα ἡ, Θράκ. (Γανόχ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) Προπ.
(Κούταλ.) ἀγριαδῖνα Δαρδαν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριάδα (Ι).

Ι) Εἶδος σταφυλῆς μὲ χονδρὰς καὶ ἐπιμήκεις ρᾶγας
κλήματος ἡμιαγρίου καὶ ἐλάχιστα καρποφοροῦντος Δαρ-
δαν. Θράκ. (Γανόχ. Σκοπ.) Προπ. (Κούταλ.) **2)** Συνεκδ.
ἄμπελος ἄκαρπος Θράκ. (Σαρεκκλ.): Τὸν πούλ'σι ἐν' ἀμπέλ'
ἀγριαδῖνα (πούλ'σι = ἐπώλησε).

ἀγριαδολογῶ ἀμάρτ. ἄγριουλογῶ Μακεδ. (Κατα-
φύγ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀγριαδολόγος.

Συλλέγω τὴν ἀγριάδα ἀπὸ τοῦ ἐσπαρμένου ἀγροῦ.
Συνών. βοτανίζω.

ἀγριάζω ἀγν. τόπ.

Τὸ μεσν. ἀγριάζω. Πβ. Ἡσύχ. «ἀγρίαζε' ἄγριος
ἴσθι».

Δυσανασχετῶ, ὀργίζομαι : Ἄσμ.

Καὶ τί'χεις, ὦ κακόγνωμη, καὶ ὅταν μὲ δῇς, ἀγριάξεις ;

ἀγριαίνω ἀγν. τόπ. ἀγραίνω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.
κ. ἀ.) ἀγριαίνω Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀγριαίνω. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,12. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Πορτ.

Ἀμτβ. γίνομαι ἄγριος, ὀργίζομαι, παροξύνομαι Κρήτ.
Πόντ. (Σάντ.) Χίος : Ἀγρίανενε τὸ μουλάρι κ' ἐφυγένη Κρήτ.
Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Συμπόσ. 173d «ἀεὶ τοιοῦτος
εἰ'σαντῶ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις πλὴν Σωκράτους».
Συνών. ἀγριεύω, θυμῶνω. Καὶ μεβτ. κάμνω τινὰ νὰ
γίνη ἄγριος, παροξύνω, ἐμβάλλω εἰς ὀργήν, ἐξοργίζω,

Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.) Χίος : Κρῖμαν ἐν', μ' ἀγραίνεις τὸ παιδὶν
(τὸ μ' ἀγραίνεις ἐκ τοῦ μὴ ἀγριαίνεις) Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ
μεταγν. Πβ. Κάσσ. Δίωνα 44,47 «οὔτ' ὀργή τις αὐτὸν
ἡγρίανεν οὔτε εὐπραγία διέφθειρεν».

ἀγριακόνα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀγριάκονο.

Τὸ ἀγριάκονο, ὁ ἴδ.

ἀγριάκονο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀκόνι.

Εἰδικὸς λίθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκονίζονται τὰ μαχαί-
ρια. Πβ. ξυραφάκονο. Ὁ πληθ. Ἀγριάκονα τοπων.
Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀγριαλίδα ἡ, Κέρκ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ι) Τὸ φυτὸν περιαλλόκαυλον τὸ ἀρουραῖον (convol-
vulus arvensis) τῆς τάξεως τῶν περιαλλοκαυλωδῶν
(convolvulaceae), ἴσως ἡ ἱασιώνη τοῦ Θεοφρ., ἡ ἐλξίνη
ἢ τὸ κισσάμπελον τοῦ Διοσκορ. Ἰδ. ΠΓεννάδ. 763. **2)**
ἴσως τὸ φυτὸν καλυκόστεγον τὸ φραγμόφιλον (convol-
vulus sepium). Ἰδ. ΘΧελδράιχ 61 καὶ ΠΓεννάδ. 427.
Συνών. ἀγριολάδα ἀπὸ τοῖς φράχτες (ἴδ. ἀγριολάδα),
καμπανέλλα, περιπλοκάδι. **3)** ἴσως τὸ φυτὸν
convolvulus species ΘΧελδράιχ ἐνθ' ἀν.

ἀγριαλισφακῆ ἡ, ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀλισφακῆ.

Ἀγρία ἀλισφακῆ, ἐλελίσφακον τὸ καλυκῶδες (salvia
calycina) ΘΧελδράιχ 69 καὶ ΠΓεννάδ. 8 καὶ 300. Ἰδ.
ἀλισφακῆ.

ἀγριαλογατῖνα ἡ, ἀμάρτ. ἀγριαλοατῖνα Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀλογατῖνα.

Μεγαλόσωμος φορβὰς ἀγρία, ἀτίθασος : Σὰν ἀγριαλο-
ατῖνα κάνεις, καμένη, ὁδὲν πορπατῆς ! (ἐπὶ γυναικὸς μεγαλο-
σώμου, ἀσχήμου, θορυβώδους).

ἀγριάλογο τό, κοιν. ἀγριάλοο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀλογο.

Ὁ ἄγριος ἵππος, ὁ ἀτίθασος, ὁ ἀκαταδάμαστος
ἐνθ' ἀν. : Τί ἀγριάλογο εἶν' αὐτό ; Δὲ 'μπορεῖ ξένος νὰ τὸ
καβαλλικέψη κοιν.

ἀγριαμάραντος ὁ, ἀμάρτ. ἀγριομάραντος Κάρπ.
ἀγριαμάραντο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀμάραντος,
παρ' ὁ καὶ ἀμάραντο.

Ι) Τὸ ἄγριον φυτὸν ἀμάραντος Ἡπ. : Ἄσμ.

Ἐκεῖ 'ναι τ' ἀγριαμάραντο καὶ ἄλλα δυὸ βοτάνια,
τὰ τρών τ' ἀλάφια καὶ ψοφοῦν,
τ' ἀρκούδια καὶ μερώνονν.

2) Εἶδος φυτοῦ τῶν ὀρέων ὁμοίου πρὸς τὴν ἐλελί-
φασκον μὲ κίτρινα ἄνθη Κάρπ. : Ἄσμ.

Θωρεῖς τὸν ἀγριομάραντο 'ς τὸν ἐγκρεμ-μὸ ποῦ στέκει.

